

UCHWAŁA Nr 19 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lutego 1978 r.

w sprawie dalszego usprawnienia informacji dla środków masowego przekazu.

Kierując się treścią i postanowieniami Uchwały Biura Politycznego KC PZPR z dnia 22 lutego 1977 r. „O dalsze doskonalenie działalności informacyjno-publicystycznej oraz umocnienie ideowo-wychowawczej roli krytyki w prasie, radiu i telewizji”, Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Naczelne, centralne i terenowe organy administracji państwowej, dyrektorzy zjednoczeń i przedsiębiorstw państwowych oraz innych jednostek mają obowiązek informowania przedstawicieli środków masowego przekazu o problematyce interesującej społeczeństwo i przeznaczonej do rozpowszechnienia, a dotyczącej działalności tych organów i jednostek.

2. Uprawnieni do uzyskiwania informacji są pracownicy środków masowego przekazu, zwani dalej „dziennikarzami”, posiadający legitymację wystawioną przez właściwą redakcję.

3. Przez określenie „środki masowego przekazu” należy rozumieć agencje prasowe, pisma codzienne i periodyczne, radio i telewizję, kronikę filmową, agencje fotograficzne.

§ 2. 1. Udzielane informacje, o których mowa w § 1 ust. 1, powinny być rzetelne i aktualne, wyczerpywać istotę problematyki i odpowiadać rzeczywistemu stanowi rzeczy; nie mogą pomijać trudności i niedociągnięć. Jednocześnie powinny wskazywać na środki podjęte w celu usunięcia występujących zjawisk negatywnych.

2. Przedmiotem informacji udzielanych dziennikarzowi są wiadomości i materiały nie stanowiące tajemnicy pań-

stwowej i służbowej. Redakcja ma prawo odwołać się do jednostki nadrzędnej w razie odmowy udzielenia informacji.

3. Uzyskane informacje redakcje powinny wykorzystywać w sposób odpowiedzialny oraz nadawać im jednoznaczną, zgodną z linią Partii i Rządu, wymowę polityczną i społeczną. Informacje takie powinny służyć upowszechnianiu dobrych doświadczeń, pogłębianiu edukacji społecznej i ekonomicznej społeczeństwa i przyczyniać się do osiągnięcia wyższej jakości pracy i życia społeczeństwa. Z uzyskanych informacji dziennikarze powinni czerpać inspirację do pogłębiania działalności publicystycznej, do podnoszenia na wyższy poziom krytyki społecznej.

§ 3. 1. Podstawowymi formami udzielania dziennikarzom informacji przez organy i jednostki wymienione w § 1 ust. 1 są informacje ustne i pisemne, wypowiedzi i wywiady, konferencje prasowe i spotkania z dziennikarzami, pomoc w dotarciu do źródeł informacji i w jej uzyskiwaniu, odpowiedzi na publikacje krytyczne.

2. Kierownicy urzędów i jednostek wymienionych w § 1 ust. 1 lub ich zastępcy powinni przyjąć dziennikarza, a gdy jest to niemożliwe, spowodować jego przyjęcie przez wyznaczonego kompetentnego pracownika oraz udzielić mu wyjaśnień i pomocy niezbędnej do wykonania zadań.

3. Kierownik zakładu pracy powinien ułatwić dziennikarzowi poruszanie się po zakładzie pracy, nawiązanie kontaktu z załogą oraz z organizacjami społecznymi działającymi w zakładzie, a także udzielić pomocy w sprawdzeniu posiadanych przez dziennikarza informacji.

4. Organy administracji państwowej i kierownicy jednostek powinni również z własnej inicjatywy organizować kontakty z dziennikarzami. Mogą oni zapraszać dziennikarzy do udziału w naradach i spotkaniach pracowniczych i konferencjach, a także w ważnych dla instytucji wydarzeniach.

§ 4. 1. Do utrzymywania stałych kontaktów ze środkami masowego przekazu ministrowie, kierownicy urzędów centralnych, a w uzasadnionych wypadkach wojewodowie i prezydenci miast stopnia wojewódzkiego oraz kierownicy innych instytucji mogą powołać w porozumieniu z Rzecznikiem Prasowym Rządu — rzeczników prasowych. Pracownikiem wyznaczonym do stałych kontaktów z prasą nie wolno łączyć tych stanowisk z etatową pracą dziennikarską.

2. Do zadań rzeczników prasowych, o których mowa w ust. 1, należy w szczególności:

- 1) systematyczne przekazywanie środkom masowego przekazu, z własnej inicjatywy i za wiedzą kierownika instytucji, informacji o działalności instytucji,
- 2) przedstawianie kierownikowi instytucji analiz publikacji prasowych dotyczących tej instytucji,
- 3) udzielanie dziennikarzom pomocy w zbieraniu i sprawdzaniu informacji, w kontaktach z odpowiednimi pracownikami instytucji.

Szczegółowe zadania oraz kwalifikacje zawodowe rzeczników prasowych, o których mowa w ust. 1, określa Prezes Rady Ministrów na wniosek Rzecznika Prasowego Rządu, po zasięgnięciu opinii Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich.

§ 5. 1. W toku zbierania informacji dziennikarz powinien zwracać szczególną uwagę na ochronę praw osobistych obywatela oraz przestrzeganie tajemnicy państwowej i służbowej.

2. Dziennikarz zobowiązany jest do stosowania zgodnych z prawem i etyką zawodową metod zbierania informacji, do szczególnej staranności przy ustalaniu stanu faktycznego oraz sprawdzaniu danych.

3. Dziennikarz może, za zgodą kierownika instytucji, udostępnić mu informacje utrwalic także za pomocą zapisów magnetycznych, fotograficznych i filmowych.

4. Przekazanie dziennikarzowi danych ogólnie dostępnych może nastąpić również telefonicznie lub za pomocą innych środków łączności.

§ 6. 1. Organy i jednostki, o których mowa w § 1 ust. 1, obowiązane są zachować rzeczowy stosunek do konstruktywnej krytyki prasowej i traktować ją jako ważną metodę usuwania braków i niedociągnięć, usprawniania swojej działalności, wnoszenia wkładu do efektywnego funkcjonowania demokracji socjalistycznej i prawidłowego kształtowania atmosfery społecznej.

2. Organy administracji i jednostki, o których mowa w § 1 ust. 1, są obowiązane stwarzać dziennikarzom niezbędne warunki zarówno do upowszechniania przykładów

osiągnięć, a zwłaszcza efektów dobrego gospodarowania, jak i do krytycznego przedstawiania przykładów, braków i niedociągnięć, w szczególności w organizacji pracy, w działalności produkcyjnej, w dziedzinie socjalnej, w przestrzeganiu zasad bezpieczeństwa i higieny pracy oraz w sferze stosunków międzyludzkich, w taki sposób aby przykłady te były oparte na rzetelnej informacji, przedstawiały sprawdzone fakty i ich uwarunkowania.

3. Kierownictwo zakładu pracy, uwzględniając odpowiedzialną rolę dziennikarza, zapewnia wyczerpujące zapoznanie go z istotą osiągnięć zakładu, a także przyczynami i skutkami zjawisk zasługujących na publiczną krytykę, jak niewykonywanie planów produkcji, jej niska jakość i efektywność, naruszanie dyscypliny i wszelkie odstępstwa od obowiązujących wskaźników i norm.

4. Redakcje środków masowego przekazu publikując krytyczne materiały dążą do zapewnienia współdziałania społeczeństwa w usuwaniu przeszkód i niedociągnięć hamujących rozwój kraju, tworzą klimat powszechnej dezygnacji dla szczególnie ujemnych zjawisk, jak brakorobstwo i cwaniactwo, lekceważenie obowiązku, złe pojęta tolerancja, przypisywanie sobie cudzych zasług, egoizm wyrażający się obojętnością wobec spraw ważnych dla społeczeństwa.

5. Redakcje środków masowego przekazu zapewniają przestrzeganie zasady odpowiedzialności dziennikarza za jego publikacje.

6. Zainteresowane organy i jednostki powinny przeciwdziałać niewłaściwemu reagowaniu na rzetelną i konstruktywną krytykę w środkach masowego przekazu. Nikt nie może być narażony na uszczerbek lub zarzut z powodu dostarczenia przezeń informacji, jeżeli działał w dobrej intencji, w granicach prawem dozwolonych, a dane były prawdziwe.

7. Wszelkie próby hamowania i utrudniania krytyki prasowej są niedopuszczalne. W stosunku do osób, które się tego dopuszczają lub będą reagować na krytykę w środkach masowego przekazu w sposób niezgodny z zaleceniami Rządu — zostaną wyciągnięte surowe konsekwencje służbowe.

8. Na materiały krytyczne opublikowane i nadesłane przez redakcję do organu lub jednostki, należy odpowiadać najpóźniej w terminie dwóch miesięcy. Nadesłane do organu lub jednostki materiały krytyczne powinny być rozpatrywane przez kierownictwo z udziałem przedstawicieli organizacji politycznych i społecznych, działających na terenie organu lub jednostki. W odpowiedzi na materiały krytyczne organ lub jednostka zawiadamia redakcję o sposobie wykorzystania przekazanych uwag.

§ 7. 1. Redakcje środków masowego przekazu publikując otrzymywane od zainteresowanych organów i jednostek merytoryczne odpowiedzi na publikacje krytyczne, a także na inicjatywy redakcyjne dotyczące działalności tych organów i jednostek.

2. Redakcja jest zobowiązana zamieścić rzeczowe sprostowanie podanej przez nią wiadomości, jeśli wiadomość ta okazała się nieprawdziwa lub nieścisła.

3. Kierownictwo redakcji ma prawo odmówić zamieszczenia sprostowania, jeżeli w treści narusza ono prawo lub dobre obyczaje albo nie ma związku z prostowaną wiadomością.

§ 8. Niniejsza uchwała Rady Ministrów jest integralnie związana z uchwałą Biura Politycznego KC PZPR z dnia 22 lutego 1977 r. i wraz z nią tworzy jednolitą podstawę do organizowania i rozwijania działalności informacyjno-prasowej, do prawidłowego kształtowania stosunków wzajemnych pomiędzy administracją państwową i gospodarczą a środkami masowego przekazu, w duchu owocnego współdziałania i wysokiej kultury politycznej.

§ 9. Zaleca się zarządom centralnych związków spółdzielni i organizacji społecznych stosowanie przepisów niniejszej uchwały.

§ 10. Tracą moc:

- 1) uchwała Prezydium Rządu z dnia 8 listopada 1950 r. w sprawie organizacji służby prasowo-informacyjnej

w urzędach i instytucjach państwowych oraz jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-123, poz. 1518 i Nr A-130, poz. 1624);

- 2) zarządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1950 r. w sprawie organizacji służby prasowo-informacyjnej w urzędach i instytucjach państwowych oraz jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-128, poz. 1584);
- 3) zarządzenie nr 54 Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 marca 1963 r. w sprawie udostępniania prasie danych liczbowych, informacji statystycznych i innych materiałów służbowych (Monitor Polski Nr 20, poz. 108);
- 4) pismo Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1971 r. w sprawie informowania środków przekazu przez administrację państwową i gospodarczą.

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*